NECHUTNÃ• SPOLUPRACOVNÃ•K

ÄŒtvrtek, 05 Ä•ervenec 2018

VÃ¡Å¾enÃ-, je nÃ¡s v kancelÃ¡Å™i pÄ›t. TÅ™i muÅ¾i, dvÄ› Å¾eny. Jeden z muÅ¾Å¯ uÅ¾ mÃ¡ pÅ™ed dÅ¯chodem a on je te pÃ-Å¡u. Pracuju tam uÅ¾ vÃ-c jak Ä•tyÅ™i roky a donedÃ¡vna bylo vÅ¡echno v poÅ™Ã¡dku. Ale pak se najednou ten Ä•lovÄ›k z Ani ne tak vzhledovÄ›, jako Å¾e zapÃ¡chÃ¡. VÅ¡Ã-m - potem, vyÄ•ichlÃ½m pivem, Å¡pÃ-nou, Å¡patnÃ½m zaÅ¾Ã-vÃ¡nÃ-m. On prdÃ-. A bohuÅ¾el to tak, Å¾e nic neslyÅ¡Ã-te, ale najednou dostanete straÅ¡nou pumelici do nosu. My sice jeÄ•Ã-me, ale on Å™Ã-kÃ¡, Å¾e za to nemÅ¯Å¾e, Å¾e to ani nevnÃ-mÃ¡.

ZkouÅ¡eli jsme nejrÅ¯znÄ›jÅ¡Ã- zpÅ¯soby domluvy, mÃ-rnÃ©, zhruta i horÅ¡Ã-, to kdyÅ¾ ruply nervy tomu mladÅ¡Ã-mu, kterÃ½ sedÃ- vedle nÄ›j nejblÃ-Å¾e. JenÅ¾e - co dÄ›lat, kdyÅ¾ on je jinak opravdu perfektnÃ- pracant, Å¡Ã©f na nÄ›j nedÃ¡ dopustit a tomu, co my Å™Ã-kÃ¡me, se vlastnÄ› jen smÄ›je. Å½e aÅ¥ si tedy odevÅ™eme okno. JenÅ¾e to takÃ© nejde poÅ™Ã¡d, protoÅ¾e jsme v takovÃ©m uskupenÃ- stolÅ¯, oken a dveÅ™Ã-, Å¾e tÃ©mÄ›Å™ vÅ¾dy, kdyÅ¾ mÃ¡me tedy otevÅ™enÃ¡ okna, tak staÄ•Ã-, aby se otevÅ™ely dveÅ™e a vÅ¡echny papÃ-ry nÃ¡m lÃ-tajÃ-.

MoÅ¾nÃ¡, Å¾e si Å™eknete, Å¾e je to prkotina, ale zkuste v nÄ›Ä•em podobnÃ©m pracovat... A to jeÅ¡tÄ› ani nemluvÃ-m o tom, Å¾e on si teÄ• nosÃ- svaÄ•iny, kterÃ© si tu jÃ-. CoÅ¾ by nevadilo, jenÅ¾e jak mÃ¡ teÄ• (asi pÅ¯lrok) faleÅ¡nÃ© zuby, tak si je pÅ™ed jÃ-dlem vyndÃ¡ na stÅ¯l, nakrÃ¡jÃ- si to jÃ-dlo a jÃ-. Je to straÅ¡nÃ©. UvÄ›domuju si, Å¾e to je vÅ¡echno asi stÃ¡Å™Ã-m, prostÄ› na sebe pÅ™estal tak moc dbÃ¡t, ale pro nÃ¡s ostatnÃ- je to obrovskÃ¡ vada na krÃ¡se, protoÅ¾e prÃ¡ci, kterou dÄ›lÃ¡me, mÃ¡me docela rÃ¡di a teÄ• se nÃ¡m do kancelÃ¡Å™e ani nechce.

Jestli mÃ¡te nÄ›jakÃ½ nÃ¡pad, jak tuhle neÅ™eÅ¡itelnou situaci (zatÃ-m a pro nÃ¡s), nÄ›jak bez nÄ›jakÃ½ch velkÃ½ch nepÅ™Ã-jemnostÃ- vyÅ™eÅ¡it, budeme urÄ•itÄ› moc rÃ¡di.

DÄšKUJI, LUCIE